

Bare ett frelseshåp er gitt i vår tid: HIMMELEN DER OPPE HOS KRISTUS

Av Jan Lilleby

I Det nye Testamente blir det fremsatt *kun to forskjellige* frelseshåp.

Det ene var håpet om å komme med i Guds kongerike i Israel, slik det var lovt dem ved profetene, eksempelvis Dan. 2, 44.

Det vi kaller «Tusenårsriket».

Det var dette frelseshåpet som ble forkynt i de fire evangeliene, ved Jesus og disiplene, og derpå fulgt opp av hans tolv apostler etter himmelfarten, og som vi leser om i Apostelgjerningene.

Kolosserne

3, 1: «.. så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.»

Når Jesus i sine taler og ordvekslinger nevnte noe om den frelse han forkynte Israel, brukte han uttrykket (i gresk oversett.) *Aion*, som betyr tids-epoke/tidsperiode, og da med henblikk til det lovte tusenårsriket for Israel. Om de mottok Jesus som deres Messias, skulle Israel omdannes og bli en nasjon som ville bli styrt av Jesus i tusen år! *Aion* har aldri betydd evighet/evig liv/evig frelse. Det ble bare brukt for å betegne Israels frelseshåp dersom de ville tro på Jesus: De tusen år med et Gudsstyrt kongerike der Jesus regjerer som herrenes Herre og kongenes Konge.

I Matteus-evangeliet blir dette uttrykket nevnt som *Olam* (i leksika utlagt som «Verdens-tid») – som altså er hebraisk idet Matteus var det eneste evangelium skrevet på dette språket (en *variant* som kaltes Mellom-aramaisk).

Jesu dagligtale og språk var Mellom-aramaisk. Det var et såkalt «Handelsspråk» som hadde oppstått på grunn av alle forskjellige stammer og folkeslag som ankom med sine varer og solgte dette i Israel år ut og år inn.

Det samme var tilfellet med Apostelgjerningene: Evighet og evig frelse/evig liv, ble aldri brukt i den form vi i dag oppfatter som «Evig tid – en tid som aldri slutter». Det ble bare brukt med hen *speiling* på *det som Israel var lovt ved profetene*, siden bekreftet av Jesus og apostlene, nemlig Guds kongerike med Israel som Guds nasjon på jord i tusen år uavbrutt.

TUSENÅRSRIKET NEVNES ALLEREDE AV GABRIEL TIL MARIA

Gabriels hilsningsord til jomfru Maria inneholder nettopp dette frelseshåpet idet engelen sier rett ut at barnet Maria skulle føde, skulle sitte som **konge i Israel** i *Aion* tid, altså de tusen år med Israel som et kongerike. Lukas 1, 31-33:

«Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn, Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal **VÆRE KONGE** over Jacobs hus (Israel) til evig tid, og det skal ikke være ende på hans kongedømme.»

At det ikke skal være ende på hans kongedømme, hen speiler på at de tusen år (Aion tid) ikke skal bli avbrutt eller forstyrret på noen måte. Altså, ingen kan hindre at dette kongedømmet får holde på i tusen år.

Dette stemmer overens med hva Åp. 20, 4 sier om det samme – idet vi leser om dagen da dette riket blir en realitet:

«...og de ble gjort levende (martyrer som ble drept av Antikrist i trengselstiden) OG **HERSKET SAMMEN MED KRISTUS I TUSEN ÅR.**»

Vers 7 viser at ETTER de tusen år, så skal Satan reise et opprør mot det og opprøret blir knust ved at ild faller fra himmelen.

Da omregulerer Gud en rekke ting her på jord som gjør at tusenårsriket ikke lenger er nødvendig, idet det Nye Jerusalem kommer ned fra himmelen mv.

Dermed ser vi jo også at tusenårsriket fra Guds side bare er et midlertidig rike i planene om å etablere **noe som er større**, nemlig Det nye Jerusalem, Abrahams og de gamle troendes frelseshåp, se Hebr. 11 (vers 10).

ISRAELS FALL FRA GUD SOM EN NASJON FOR HAM

Men idet vi kommer til Apg. 28, 25-28 finner vi (det er år 60 e.Kr.) at Paulus i Rom konfronterer de jødiske lederne der (for de elleve synagogene) – som utgjorde Sanhedrin rådet i byen, - og ber dem å omvende seg og tro på Jesus som Israels Messias. Noen trodde, men de fleste nektet, og Paulus måtte på Guds vegne erklære dem som falne, og at de ikke ville omvende seg, ved at han leste dem dommen fra Jes. 6 om deres blindhet, døvhet og vantro i åndelig forstand.

I Jerusalem var han blitt jaget av mobben, og Gud hadde gitt opp landet som sådan, men de resterende ledere for jødene var i Rom, og dermed ville den endelige avgjørelsen hvile på disse, men de sviktet de også i likhet med de i Jerusalem. Dermed falt Israel i Guds øyne, og bare få år deretter ble nasjonen ødelagt av romerne på grunn av et langvarig opprør.

EN NY HUSHOLDNING BLE ETABLERT VED PAULUS

Israels fall medførte at Gud åpnet en ny tidshusholdning: Husholdningen med den Guds nåde som var gitt Paulus for oss hedninger (Ef. 3, 1-3).

Fra og med Efeserbrevet og Kolosserbrevet som apostelen skrev like etter Israels fall, så finner vi ikke Israels håp nevnt. Aion-ordet fra gresk finnes ikke, men Paulus ble åpenbart et **nytt frelseshåp** han ikke før hadde forkynt: **Epiuranos himmelen.** Den over-høye himmel ovenfor himlene (utenfor universet!) der nå Kristus sitter ved Guds høyre hånd over alle navn, makter og personer/engler. Og den troende kristne blir nå framstilt som Kristi medarving til

den himmelske herligheten. ☐☐ Menigheten er ikke en gruppe troende som skal inn i noe jordisk kongerike, nei, den skal tas overnaturlig inn i det super-himmelske der oppe, ovenfor/utenfor universet – i en annen dimensjon enn den jordiske. Menigheten er nå i påvente av «Forløsningens dag» i hht. Ef. 4, 30.

Kol. 3, 1-4 formaner oss derfor slik:

«Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er ☐☐ **der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.** – ☐☐ La deres sinn være vendt mot det som er ☐☐ **der oppe**, ikke mot det som er ☐☐ **på jorden.** ☐☐ – Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud. – Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også dere åpenbares med ham i herlighet.»

Det er beskrevet i Bibelen en rekke epoke-skiftninger, kall dem gjerne for tidshusholdninger (gresk, ☐☐ *oikonomia*) – tiden med Adam og Eva før fallet var en «Uskyldens tidshusholdning», så fulgte tidene fram til Noa og vannflommen, så til da Babels tårn ble reist og språkforvirringen, så til tiden da Gud utkalte Abraham som en stamfar til et framtidig Israel, og så videre og videre, inntil en dag da Johannes døperen og deretter Jesus stod fram i Israel. ☐☐ Dette var i år 24-25 når vi har med den kjente 4-års justeringen av Jesu rette fødselsår. Han døde på korset onsdag den 28. april i år 28 e. Kr.

Men etter at Israel falt fra Gud slik vi ser av Apg. 28, 25-28 så er det bare den inneværende tidshusholdningen som er gjeldende, og det er hva Paulus ble gitt ☐☐ å holde fram som er frelseshåpet i dette tidsrommet: Det frie nådeevangeliet for alle folk i verden! ☐☐ Ef. 3, 1-9 er en overskrift og en deklarasjon av dette evangelium, som ble gitt apostelen som en hemmelighet som hadde vært skjult i Gud, inntil han åpenbarte det for Paulus.

Glem de fire evangelier og Apostelgjerningene og alle brev som ble skrevet i det tidsrom som beskrives der; det er ☐☐ **bare Paulus sitt nådeevangelium i Efeserne/Kolosserne** ☐☐ som er det gyldige ord og frelseshåp for oss i dag, vi som er Kristi legeme for hvilket han er Hodet og frelser. ☐☐

Menighetens troslære finnes ikke overhodet i de fire evangelier eller Apostelgjerningene – disse er kun gyldige som bibel-historikk i forhold til menigheten.

Den inneværende nåde husholdningen blir snart avbrutt/avsluttet ved at Gud sender ned Elias og Moses (de to vitnene i Åp. 11) som starter opp Den store Trengselstiden i Israel, for igjen å reise opp nasjonen som et folk for Gud og Kristus.

Samme dag de to vitnene kommer ned i Israel, eller rett føre, vil menigheten oppleve Ef. 4, 30 – Paulus' varsel om den kommende «Forløsningens dag».

Menigheten blir da åpenbart med Kristus i det himmelske og går inn til dens ☐☐ **endelige evige frelse** ☐☐ hos Gud og Kristus!